

27 (Ref. smär.)
Fald 2/14 ju 1709 Ex 3 04276

TAL
VID
KONGL. MAJ:TS
HÖGTBETRODDE MANS,
STATS - SECRETERARENS
VÅLBORNE HERR
ERIC CRISPIN
SEGERCRONAS
BEGRAFNING

I Clara Kyrka, den 14 April 1795;

Af
ARNOLD ASPLUND,
Theol. Doctör och Kyrkoherde vid Clara Församling.

STOCKHOLM,
Tryckt hos Johan Christ. Holmberg, 1796.

FAL

VID

KONGL. MAJ:TS
HÖGTRETTADE MÅNS
STATS-SECRETARIENS

VALBORNE HERR

Imprimatur.

Stockholms Consistorium d. 29 Martii
1796.

Efter befallning

CARL DYBECK,

Consist. v. Notar.

IA

ARNOLD ASPLUND,

Tryck hos Johan Gahrn, Heltzer, N:o 10

STOCKHOLM

Tryck hos Johan Gahrn, Heltzer, N:o 10

*Heder, ära och frid hvarjom och enom,
som vål gör.*

Heder, ära och frid äro de föremål,
som alle dödlige önska, alle hvar
i sin mån föka. Men icke alla vid-
taga rätta medel därtill, icke alla vin-
na sin önskan. Den ena söker den-
samma i öfverflödande rikedomar, den
andra i yppiga nöjen, den tredje i ly-
sande äreställen. De sträfva efter lyck-
saligheten, men omfatta des skugga.
De sika efter heder, ära och frid, men
måste med oro finna, det hvarken gul-
dets glans, eller vållustens förtjusning,
eller ärans höjd, kunna skydda dem
för et rättmätigt förakt af alla för-
ståndige, eller lindra deras sårade sam-
vetens syeda. De rådfråga sina bö-
jeller, icke förnuftet, icke ärfarenhe-
ten, icke Guds ord. Hvilken är då
A 2 den

den våg, som dessa vifa ofs til vårt rätta mål, vår fanna sällhet? Denna: "Heder, åra och frid hvarjom och e-nom, som väl gör." En fanning, som Guds Ande genom Aposteln Pauli penna upptecknad uti Episteln til de Romare, 2 Cap. 10 versen.

Vårt lif här på jorden liknar en vandring. Antingen vi tråde i dygdens spår, eller vi sväfve omkring på lastens villovägar, vandre vi ändå fort. Et allmänt mål förestår ofs, död och dom vänta ofs. Vi skynde til detta mål med ögnablicken, och vi kastas ofta oförmodligen i evighetens samn. Men, skulle det vara lika huru vi vandre, huru vi använde våra få och ovissa dagar, hvad vi göre och I te? Det är och blifver en evig, en oföränderlig skillnad emellan godt och ondt, dygden och lasten. Den kännes af vårt samvete, den yrkas af förnuftet, den utstakas och befästes af vår heliga Religion. När Guds ord är en lycka för våra fötter, et ljus på våra vägar; när vi däraf uplyste, däraf styrkte, troget följe des föreskrifter; då vandre vi såsom det ågnar förnuftiga varel-

varelser, såsom det åligger Jesu bekännare, fanne Christne; och då göra vi vål: då upfyller vi Guds affigter, medelst befrämjande af vår och medmänniskors lyckfalighet.

Skaparens eviga vishet har förutsett, huru och i hvilka omständigheter hvar och en människa kunde blifva vålgörande för världen. Hans godhet har ock öpnat för en hvar dess värkningskrets, för somlige vidsträcktare än för andra; men ingen finnes, som icke kan göra vål. Och om vi allenast redeligen ville, huru mycket skulde ock icke hvar och en kunna? Det större utrymme, de ymnigare tillfällen, de lyckligare omständigheter, som någre åga, tjåna at göra deras gärningar mera lysande inför människor. Et fromt sinne, en alfvarlig vilja, et oskrymtadt bemödande, är redan giltigt inför den Allvetande. Ovårdigt, at ej göra hvad man kan. Lycklige, når vi vi göra så mycket vi kunne. Ingen gifves, som är frikallad från den pligten at göra vål. At göra vål, det är affigten, hvarföre vi åre fatte på denna jord, i detta samfund, i detta stånd:

det är ändamålet, hvartil vi blifvit begåfvade med så många, så förträffliga krafter och förmågheter: det är Guds behagliga vilja, hans uttryckliga befallning. Til denna plikt äre vi, såsom Christne, i synnerhet förbundne. Til den äre vi kallade, til den helgade och utkårade. Och huru kraftigt talar icke til oss Jesu heliga exempel, som under sin jordiska lefnad så otröttligen vandrade omkring, görande väl.

At göra väl, är den ädlaste dygd i denna verld. Uprunnen af tacksam kärlek til Gud och skyldig kärlek til människor, låter den sig om människorna hjerteligen vårda. Redebogen, bevisar den sig straxt i gerningen, efter sin förmåga. Frivillig, gör den hvad den gör, med lust och villighet, utan at dåraf något hoppas, utan at drifvas af åtrå til belöning, utan åstundan efter beröm. Oinskränkt, är den, i alt hvad låfligt är, alltid til viljes och tjänst, unnar alla godt, och gör hvar man godt, utan at trycka någon enda. Ovåldig, gör den väl, och håller tillika det rätt är. Upriktig

tig och oförstånd, stämmer hvad invärtes är öfverens med hvad utvärtes synes. Foglig och sagtmödig, pryder den fina välgörningar med vänlighet, med ömt deltagande: den låter sig icke öfvervinnas af det onda, men öfvervinner det onda med det goda. Otröttlig och tilväxande, de stora floder lik, som icke straxt uttorkas: de löpa starkt, de löpa beständigt. Korteligen: ren til sitt ursprung, fullkomlig til sitt föremål, fast och beständig i utöfningen. Af sådan art är det äckta välgörandet. Med sådane egenheter förtjäna vi namn af christlige välgörare. I hvad stånd och på hvad rum desse dygdens vänner äro fatte ibland oss, sysselsätta de sig så med sina medbröders välfärd, at de tjäna dem med den gåfva hvar och en undfätt, efter det mått Gud behagat utdela: tjäna dem så, at de ej inskränka sin omvårdnad inom det, som blott främjar deras timliga vällesnad, utan sträcker den äfven til det förnämsta, det angelägnaste, deras eviga välfärd. Ingen omtanke och möda spares då, at göra väl. Intet medel och tilfälle

förfömmas, at göra vål; och hvarje deras minsta gärning vittnar, det deras tankar äro fästade vid detta höga gudomliga Bud: "Hvad J viljen människorna skola göra eder, det görer J ock dem." Matth. 7: 12.

At göra vål, det är och blifver äfven vår yppersta vinning, vår egen största fördel. "Heder, ära och frid hvarjom och enom, som vål gör."

Heder af människor, ära hos Gud, frid i själ och samvete.

Heder af människor hvarjom och enom, som vål gör. Rikedom och magt, höghet och myndighet, väcka frucktan, aldrig vördnad. Snille och konst, klokhet och lärdom, åstadkomma upmärksamhet, aldrig kärlek. Den som däremot gör vål, han måste vördas och älskas af alla. Alla rättfinte prisa honom, och sjelfve den lastbare kan ej neka den dygdige sitt bifall. "Om en gifmild man tala alla vål, och deras vittnesbörd därom är upriktigt. Men om den karge talar hella Staden illa, och man har rätt däruti." Syr. 31: 29. Hvilken heder, at regera öfver människors hjertan, at

at vinna en oskyldig skatt af deras kärlek, deras årkänsla, deras tilgifvenhet; när enkorna kalla honom sin hugfvalare, och de faderlösa sin fader; när tacksamhets-tårar utgjutas på hans händer, och varma, brinnande suckar för hans väl upstiga af tröstade hjertan til Himmelen! O, låtom oss misunna välgöraren denna heder och lycka, och med at göra godt, taga del i densamma! Den välgörande hedras medan han lefver; men hans heder dör icke en gång med honom. Han högaktas ännu i sitt stof. Där hvilar den redlige Guds och människo-vännen. Han gjorde väl, medan han lefde. Han saknas icke utan sorg; ty han ägdes icke utan glädje. Huru många få kallade storvårk ligga icke begrafne i samma mörker, som de Hjältar, hvilka med dem trodt sig vinna odödlighet? Men det goda hjertat, den stilla dygden, det öma och upriktiga välgörandet, behålla alltid sitt låf. Det är til mänsklighetens, til Religionens och til vårt släktes åra, som vi fortplante välgörarens namn. Evgit skall den rättfärdiges minne vara.

Ej allenast heder af människor, ännu mer, ära hos Gud, hvarjom och enom, som väl gör. Hvad gagna alla låford, med hvilka dödlige kunna prisa vår dygd, om vi därunder måste umbära den Eviges bifall? dens bifall, som är den bästa, den enda rätta kännaren af äckta förtjänster: dens bifall, som kan uphöja de ringa, och gjuta förakt öfver de stora: dens bifall, som är ursprunget til all fänskyldig ära i tid och i evighet. Han som förklarar, at göra väl är honom angenämare än offer, Ordsp. Bok. 21: 3, han har ock gifvit detta löfte: "Den mig ärar, honom vil jag ock ära," 1 Sam. 2: 30. Hvad ära redan i tiden? Ära, at liksom förvalta Guds ställe ibland hans människor, at vara et välsignadt redskap i hans hand til verdens lyckfahghet: en fast swag, dock sannfärdig afbild af hans egen äransvärda godhet! Ära, at af Gud anses som en trogen tjänare, älskas som et lydigt barn: at med förtröstan nalkas det eviga Majestätet, såsom en fader, en vän; — framlefva sin tid under des synnerliga omvårdnad,

nad, des kraftiga beskydd. Vifferligen en ära, den enda tilfredsställande för en odödlig själ: den enda, som trotsande all förgänglighet, är lika varaktig som hon sjelf. "Den som vis är, han är stor: men den som Gud fruktar, öfver honom är ingen." Syr. 25: 14, 15. Och efter döden och i evigheten, hvad är all jordisk rikedom och höghet och prål? Hvad äro alla Kronor at räkna emot den oförgångliga ära, som på vålgörande Christne skall uppenbaras: då skall uppenbaras, när deras vålgerningar, af hvilka de fläste här endast synas i enslighetens tyftnad, eller genom deras egen drift visa sig i dagen och straxt vilja sig undangömma, skola utropas för alla throner och helgon, och hela samlade människo-skaran: när i hela verdens åsyn deras dygd krönes, och Domaren talar: "Kommer, J min Faders välsignade, och besitter det riket, som för eder tilredt är ifrån verdens begynnelse: Sannerligen, det J hafven gjort enom af mina minsta bröder, det hafven J gjort mig." Matth. 25: 34, 40. O! förtjusande uptråde! Outfåg-

fågliga åra! Måtte vi denna åra vår-
digt söka och lyckligt vinna!

Med heder af människor och åra
hos Gud, förenar sig frid i själ och
samvete hos hvar och en, som vål
gör. Hafva de högfärdige under sitt
skimrande prål, hafva de hårdhjer-
ta och ogudaktige ingen frid: förföl-
jas de af hemliga förebråelser i lif-
vet: tåras de af råddhåga i döden: dör
aldrig den gnagande masken i evig-
heten: O! hvad för en ljuf frid den
tvärtom åger, som vål gör. En frid,
som endast kännes, icke kan beskri-
vas! — Frid i lifvet. Et samvete, för-
fåkradt om Guds bifall och nåd: hvil-
ken renare vållust kan njutas? Hvil-
ken ådlare, hvilken högre förnöjelse,
ån at veta, det ingen dag går förbi,
som icke de olycklige, de fattige up-
lyfta sina händer til Himmelen, för
at nedkalla vålsignelse, långt lif, gla-
da dagar öfver sin välgörare: — Frid
i döden. Inga oförlåtna synder, inga
samvetets förevitelser förfåra honom.
Inga fattigas suckar, inga förtrycktas
klagorop, bestorma hans dödsbådd.
Han dör; men döende kan han säga:
"Mitt

”Mitt samvete gnager mig icke för alla mina lifsdagar.” Jobs 27: 6. Han dör; men han går genom döden in i de rätta Fridshufen, i de trygga boningar, i den sköna roligheten. Efsaiæ 32: 18. — Så vifst, få lyckfalgigt fullbordas denne skrift: ”Heder, åra och frid hvarjom och enom, fom vål gör.

Chrifflige Åhörare! Det år icke utan grund, fom åfven denne skrift blifvit tecknad på den Likkifta hår står för våra ögon, hvilken innesluter förgångliga delen af Kongl. Majts Høgtbetrodde Man, Stats-Secreteraren Vålborne Herr *Eric Crispin Segercrona*.

Andre må tala om hans mogna infigt i Rikets lagar, — om hans mångåriga stadgade årfarenhet i deras fkipande, — om hans befynnerliga flit uti defs Åmbetes nitifka vård och fkötsfel, — om hans fständaktighet i grundfatfer vid alla borgeliga förändringar, af hvilka han varit åfynavittne. — Jag fskådar honom endaft på den fidan, fom vifar Religionens behagligafte vårkan på allmänna lefver-

vernet; jag nämner hans välgörande: denna ädla dygd, hvarigenom han hedrat sitt namn, och öfverlefver sig i Claræ Församlings hågkomst.

Kärlek til den offentliga Gudstjänsten, den han in i höga ålderdomen, på sista året när, utan försummelse bevisat, eldade hans nit, at i all up-tänklig måtto främja denna Kyrkas förmån och välstånd. — Måste ännu åtskillige bekymmersamma följder af des förra olyckliga öde kännas, så är ock därunder en särdeles tilfredsställelse at årkänna det ådelmod, hvilket han, ej alienast såsom äldste Ledamoten af Kyrko-Rådet, genom oafbruten omtanka, rådighet och värkställande drift, utan ock desutom genom ypperlig frikostighet, vid flere särskildte tilfällen och mötande behof ådagalagt, och hvarigenom han i senare tider, för andra af sitt Stånd uti denna Församling sig i synnerhet utmärkt.

Et så välgörande nit inskränktes dock icke inom dessa Helgedomens murar.

murar. Han besinnade, at "en ren och
 "obefläckad Gudstjänst för Gudi och
 "Fadren visar sig däruti, at besöka fa-
 "der- och moderlösa Barn, samt Ånkor
 "i deras bedröfvelse." Jac. 1: 27. Och
 hvilken ibland oss har känt honom,
 och ej lemnat honom et värdigt rum
 ibland de ädelsinta Vålgörare, som i
 detta affeende denne Församling inom
 sig ägt? Til honom hade gamle fäder,
 gråtande mödrar, värnlösa barn obe-
 hindrad tilflygt. Af honom lindrades
 deras nöd, lättades deras börda, med
 råd, med gifmildhet, med understöd,
 med at böja andras hjärtan til undsätt-
 ning och hjälp. Lifvad af sådan an-
 de, och styrd af sådant tänkfätt, har
 han ock i flere samföldte år synnerli-
 gen deltagit uti styrelsen och vården
 öfver denna Församlings Fattighus-
 Et Vårk, för hvilket förkofran han
 med otröttad ifver, ända mot slutet
 af sina halsodagar, tänkte och arbeta-
 de. — Men denna varma och värk-
 samma håg at göra väl, borde ock öf-
 verlefva honom sjelf. Redan hade han
 därför här utfrödt en såd, som skul-
 le upgå och blomma öfver hans graf.

Jag

Jag nämner den hederfamma gifva han anordnat, af et ständigt fructbärande ansenligt Capital, til förmån och hjälp för sådana Församlingens fattiga Änkor och Jungfrur, som ej vanligen i Fattighuset intagas. — Visserligen skall den suckande men blygsamma torftigheten välsigna den hand, som samma författning tecknat, äfven då hon längesedan förmulnat i grafven.

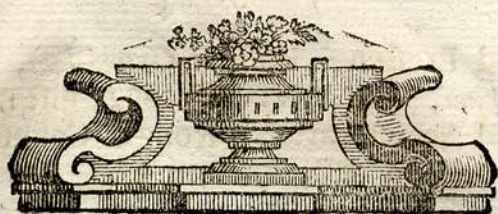
Och dessa välsignelser af fattigdomens barn, detta efterdöme af välgörande dygd: äfven hela denna rikedom har han, jämte sitt öfriga goda i verlden, nu lemnat efter sig åt Eder, hans kvarlevande Släktingar! — Jordiska ägodelar äro timmelige, omkiftlige, förgånglige; men denne rikedom blifver evig: desse välsignelser, hörde af Himmelen, skola öppna åt Eder skatter, dem hvarken mal eller rost förtära: detta efterdöme, följt af Eder, skall göra Eder vise til öförgånglig fällhet.

Så har framledne Herr Stats-Secreteraren gjort väl. Han har ock
skör-

skördat den heder, ära och frid, som
utfås åt hvar och en, som väl gör.
— Med sådan egenfkap tilvann han sig
en heder ibland oss, som titlar, prydnader,
rikedomar ej mägta vinna: de
där för sig sjelfve väl kunna aftvinga
andra en bugning, men aldrig hög-
aktning. — Under Himmels utmärkta
vålsignelse upnådde han en fällsynt
hög, och med mycken styrka begåfvad
ålder. Och hvem kunde anse hans
gråa hår annorlunda, än som en Åre-
krona, den han på rättfärdighetens
våg emottagit af dens egen hand, som
sjelf på sin hårliga thron kallas den
Gamle." Dan. 7: 9, 13, 22. Jämte alt
detta njöt han inom sig förnöjelse och
frid; en frid, som vid mötande skiften
och af mindre bevakade sinnesrörelser
väl stundom skakades, men aldrig
förstördes. Lugnet återvände lika
snart som det flygtat; och man kunde
nog skönja, at temperamentet, icke
hjärtat, haft del i det oroliga utbrottet.
— Den vördnad han haft för Guds
heliga ord, och den åhåga han visat,
at det flitigt både höra och läsa,
har genom Guds nåd, som vi
E hop-

pas, gjort, at han i den gudomliga lagens rena spegel nog sedt de ofullkomligheter, som vidlådat, dem i fann bättring årkänt och afbedt, samt lärt at genom tron på verdens Försonare föka den rättfärdighet, som kan öfverskylla alla fel och brister. — Så har ock hans sidsta blifvit stillhet och frid. — Dagen led, aftonen kom, medan han, likfom i åsynen af evighetens upgående ljusa morgon, ännu sjöng sin vanliga Morgon-psalm: "Vak up min själ och var ej sen." N:o 360, Sv. Pf. B. Så förnöjd i sin Gud, så tilfredsstäld inom sig sjelf, har han nu farit hådan i frid til frid.

O! låtom ofs, här af upmuntrade, göra godt, medan vi nu hafve tillfälle; vi skole ock i sinom tid upskära utan återvåndo. Gal. 6: 9, 10. Amen.

LEFVERNES - BESKRIFNING.

ERIC CRISPIN SEGERCRONA föddes i Wästerås den $\frac{3}{4}$ Januarii 1709. Dets Far var Lectorn vid därvarande Gymnasium Magister *Jacob Wagner*, och Mor Fru *Maria Tilas*, en Dotter af Kyrkoherden vid *Catharinæ Församling* i Stockholm, *Eric Tilas*. Lector *Wagner* afled Vårtiden 1714, och hans Ånka flyttade därefter til *Granbergs Säteri* i *Lislena Socken* och *Upland*, med denne Son och tre Döttrar: *Elisabeth*, född 1706, död 1746, gift 1731 med Prosten i *Kalmansö*, *Wellstadius* 1); *Mårta*, född 1708, död 1774, gift 1739
B 2 med

1) Efter hennes giftermål lefva nu endast tvåanne Döttrar, *Fredrica*, som är ogift, och *Ulrica*, som är barnlös Ånka efter

med Prosten i Håtuna Grundel 2), *Catharina*, född 1712, död 1784, gift 1739 med Secreteraren i Kongl. Cammar-Collegium *Joh. Bjurman* 3).

Efter århållen enskildt undervisning hemma, sökte han förkåfran vid Academien i Upsala, där han vistades til början af år 1729, under sårdeles tillsyn och handledning af Professorerne *Reftelius* och *Hermansson*.

Under denna tid hade hans Mor 1727 ingått nytt gifte med Ryttmästaren

Prosten *Lebetin*, samt en Dotter-Dotter, *Maria Elisabeth*, som är gift med *Wingren*.

2) Efter henne lefver intet Barn. Ende Sonen, *Joh. Fredric Grundel*, född 1742, dog 1790 ogift, som Bokhållare i Rikens Ständers Bank.

3) Efter henne lefver en Dotter-Dotter, *Catharina Flisabeth Odhelius*, född 1765, gift 1784 med Assessor *Olof Widegren*: och en Dotter-Dotters Dotter *Elisabeth Christina*, född 1793.

ren *Johan Segercrona* 4), med hvilken hon födde en Son, *Johan Fredric*. Detta Modrens gifte gaf anledning, at äldste Sonen blef försänd til Jönköping, hvarest Styf-Faderns Bror, Lands-Secreteraren Affessor *Magnus Fredric Segercrona* 5) vistades, och inskrefs som Aufcultant i Kongl. Götha Håf-Rätt 1729 den 25 Februarii. Han uppehölt sig på denne ort til inemot slutet af år 1735 med tjänstgörning i Lands-Cancelliet, vid Håf-Rättens Protocoll, och som förordnad til Håradshöfdinge-Syflors bestridande. Hans

B 3

eldiga

4) Han var född 1684 den 2 Februarii, och dog 1733.

5) Född 1686 den 11 Julii, död 1763. I sitt senare gifte hade han en Son, *Johan*, född 1760, död 1781 ogift, såsom Lieutenant vid Artilleriet, och två Döttrar, *Anna Catharina*, född 1758, gift 1782 med Håradshöfdingen *Eric Arpe*, och har med honom tre Söner och tre Döttrar; *Maria Charlotta*, född 1762, gift 1783 med *Louis Bäck*, Camererare i Riksfens Stånders Bank, och har med honom tre Söner och två Döttrar. Barnen af första giften äro längeledan döde.

eldiga snille, lätta fattningsgåfva, och emot åldren ovanliga stadga, förenad med vackra kunskaper, hade utmärkt honom på alla dessa Ämbets-ställen. I Kongl. Justiti-æRevisionen och Justitiæ-Cancellers-Expeditionen blef han den 19 December 1735 antagen til extra Cancellist; 1741 den 11 Martii Ordinarius; 1744 den 30 October Registrator; 1747 med Kongl. Fullmagt Proto-Notarius; 1748 Kongl. Secreterare, och 1756 den 14 December på Rikfens Ständers recommendation, Revisions-Secreterare.

Han århöll således ingen hastig, men så mycket mer välförtjänt befordran. Såsom Revisions-Secreterare, hvilka den tiden aldrig voro flere än 4, utmärkte han sig genom synnerligen flitig och oförtruten arbetsamhet i sitt Ämbete, omkring 25 år; under hvilkas lopp han af Konung GUSTAF den 3:dje den 19 December 1777 upmuntrades genom nådigst tildelt Stats-Secreterare-Fullmagt, hvaruti förekomma desse märkvärdige ord: ”i anseende
til

til dess under mångårig tjänstetid ådaga-
lagda öfvertygande prof, ej mindre af
mogen insigt och stadgad årfarenhet, ån
af redligt välförhållande, och en så be-
synnerlig flit i dess Åmbetes nitiska vård
och skötsel, at föga af de på honom lät-
tade saker oafgjorde åro". Sannerligen
en mera tilfredsställande nådig up-
märksamhet från Öfverheten, ån alt
annat, som af Allmänheten lättare ha-
de kunnat skönjas.

Redan år 1731 hade hans Styf-Far
hos Kongl. Maj:t underdånigst anhål-
lit at få uptaga honom under sin på
Riddarhuset, N:o 1649, introduceradé
adelige Ått, hvilken begåran blef 1751
til Ridderskapet och Adeln remitte-
rad, och 1762 af Konungen nådigst
beviljad.

Afsked begårte och århöll han 1781
den 5 Februarii, med fulla lörens bi-
behållande i sin listid.

Under de efterföljande 14 åren nyt-
B 4 tjade

tjade han sin nitiska värksamhet med ömhet och omtanka för de Fattige och Kyrkans angelägenheter i Clara Församling, där han öfver 50 år var bofast Invånare, hvarom få väl hans Testamente, som flera andra hedrande gärningar bära det vackraste vittnesbörd. Utom frivillige mindre gåfvor vid flere tillfällen, oaktadt hans iråkade förlägenhet genom 1751 års stora eldsvåda, då hans fasta Ägendom vid Clara södra Kyrkogata, under hans frånvaro, med den måsta lösa egendomen upbrändes, sökte han alla tillfällen at gagna Kyrka och Fattighus, på hvilka bägge ställen han var en af Föreståndarne. Til Kyrkans behof har han lämnat et Capital af 666 och två tredjedels Riksdaler; til Altartaflans betalande 200 Riksdaler, och vid sin död 3333 och en tredjedels Riksdaler, hvaraf årliga räntan genom Kyrkorådet skall utdelas til Tolf hederlige Måns efterlämnade fattiga Änkor och ogifta Döttrar af alla Stånd, som vanligen icke söka tilflygt på Församlingens Fattighus.

Ägten-

Ägtenskap ingick han år 1744 d. 10 Maji med *Hedvig Norberg* 6), tredje Dottren af Doctor *Jöran Norberg*, Kyrkoherde i Clara; 2 Söner och 3 Döttrar föddes därutaf, ibland hvilka endast *Fredrica*, född 1756 den 26 April, kom til mogen ålder; hon blef gift den 16 Maji 1776 med Ryttmästaren Baron *Johan Otto Lillie*, och hade med honom en Son, *Clas Eric*, född den 7 Junii 1777, hvilken dog den 5 nästföljande Julii, sedan Modren redan den 20 föregående Junii, Föräldrarne til ömmafte sorg, olyckligen affomnat. År 1787 den 31 Julii

B 5 dog

- 6) Född 1726. Hennes äldsta Syfter *Elisabeth*, som var gift med Stats-Secretären och Landshöfdingen *Carlsköld*, har efterlämnat en ännu lefvande ogift Son, Öfverste-Lieutenanten *Gustaf Carlsköld*. Andra Systern *Eva*, gift med Håfrådet *Terfmeden*, har efterlämnat en ännu lefvande Son, Majoren *Herman Terfmeden*, och 2 Döttrar gifte, den ena med Öfverste-Lieutenanten *Ehrenheim*, och den andra med Majoren och Ridd, *Johan Plaam*.

dog ock hans Fru, efter en långsam mattande sjukdom.

Med synnerlig själs munterhet och kroppsstyrka tilbragte Stats-Secreteraren *Segecröna* sin ålderdom. Nästan aldrig sjuk, alltid beredvillig til sina Vänners råd och bistånd, alltid om-tänksam til de Fattigas och Fattighu-fets bästa. Slutligen omgifven af få Slågtingar, som Förfynen lämnat ho-nom qvare, sedan alla hans närma-ste, Fru, Barn, Systrar, och ändteli-gen hans enda Halfbror 1789 7) gått före

7) Kongl. Secreteraren *Johan Fredr. Segecröna*, hvilken efter idkade Studier antogs i Konungens Justitiæ-Revision som Extra Cancellist 1748, blef Ordinarius 1751, Registrator 1762, Kongl. Secreterare 1766, Proto-Notarius 1780. Han hade 1762 varit Ledamot i en Extra Håfrått i Linköping. Blef gift 1767 med *Cecilia Widegren*, Dotter af Tullförvaltaren i Norrköping Assessor *Widegren*, född 1743, död 1775, och hade med henne Sonen *Johan Crispin*, född 1771, död 1773, och Dottren *Catharina Ma-*

före honom barnlös i evigheten, blef han betänkt på sin efterlämnade egendoms användande. Utom förnämde gåfva til hederligare Änkor och ogifta Döttrar inom Claræ Förfamling, i likhet med hvad framledne Presidenten Baron *Johan Löwen* förordnat, tildelte han Slägt och Vänner hvad som efter hans död kunde vara öfrigt, och förordnade til *Executores Testamenti* de närmasste i Stockholm vistande Slägtingar. 8)

Kårt efter hans död låto de i Clara Kyrka, midtemot Predikstolen, upståt-

ria, född 1768, död 1770. Gifte sig andra gången 1779 med *Sophia Lovisa Lilliestjelke*, född 1729, Änka efter *Advocat-Fiscalen Isac Faggot*. Kongl. Secreteraren *Segercrona* var en ömsint, vänfast, arbetsam och redlig Man, som förnjätte och i lifstiden hugnades af medelvandens vänskap och högaktning, hvarom vid hans död, deras ömma saknadsbetygeller båra vittne.

8) Assessorn i Kongl. Collegium Medicum

upfatta et vackert Epitaphium, där hans Vapen, med tvänne facklor inunder, i gjutit bly, förgylt, synes öfverst, och en af utvald Svensk Marmor slipad Ram, hvarunder finnas tvänne af bly gjutne förgylde Cypresskranfar, innefattar en mörk Stenskifva, hvaruti med förgyllda Bokstäfver läses följande välförtjante:

Minne
af
ERIC CRISPIN SEGERCRONA
Stats - Secreterare
F. 1709 d. 14 Januarii
D. 1795 d. 8 April.

Lagkloket och drift i Ämbetet
Beständighet i vänskap

Nit

m. m. Doctör *Joh. L. Odhelius*, som varit gift med hans yngsta Systers enda Dotter, *Elisabeth Maria Bjurman*, född 1740, gift 1763, död 1766; och Assesoren i Kongl. Commerce Collegium *Olof Widegren*, som är gift med Systrens Dotter-Dotter *Catharina Elisabeth Odhelius*, född 1765, gift 1784.

Nit för Kyrka och Fattige
Förvärfvade honom sina samtidas
högaktning.

Konungens Nåd

Tillade honom adelig värdighet
Med det Sköldemärke

Som bars af des Halfbroder

JOHAN FREDRIC SEGERCRONA

Kongl. Secreterare

F. 1729 d. 11 Junii

D. 1789 d. 27 Julii.

Slågt och Vänner
Reste Stenen

1795.

J. L. O.

